

Eléd adtam egy nyitott ajtót...

Mai istentiszteletünk első felében visszatekintettünk a templomunk felépítésére, az 5 évvel ezelőtti templomszentelési ünnepségre, valamint mindarra, ami azóta történt velünk és közöttünk. Hálával vagyunk, hiszen hatalmas dolgot tett velünk az Úr. Amikor visszatekintünk, csodáljuk hűségét, csodáljuk gazdagságát, és leborulunk előtte. De a mai napon nemcsak emlékezünk, nemcsak megemlékezünk az Úr jóságáról, hanem előre is tekintünk. Mire hív bennünket, a gazdagréti gyülekezetet? Sok imádság, gondolkodás előzte meg mindazt, amiről ma beszélni fogok. Ezeknek nagyobb része nem is új azoknak, akik figyelemmel követik gyülekezetünk életét, helyzetét, álmait. A kép, amely hitbeli látásom szerint leírja helyzetünket, és amelyen keresztül Jézus ma beszélni kíván velünk ugyanaz, amellyel a filadelfiai gyülekezet szólítja meg: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd...*” Lássuk, mit jelentett ez az első századi filadelfiai keresztényeknek, és mit jelent ma nekünk!

I. Mi a nyitott ajtó?

A filadelfiai gyülekezetnek írott levelében Jézus kizárólag dicséretet fogalmaz meg: „*bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg a nevemet,*” majd pedig: „*megtartottad állhatatosságra intő beszédemet.*” Ebből úgy tűnik, hogy a filadelfiai gyülekezet tagjai üldözést szenvedtek el, súlyos nyomás alá kerültek a többségi társadalom részéről, de nem tagadták meg a hitüket. Jézus nem inti meg őket azért, mert látszólag élnek, valójában halottak; azért, mert hamis tanítást vagy istentelen életvitelt tűrnek meg maguk között; vagy azért, mert büszkék, önelégültek – miközben valójában lelkileg szegények és nyomorultak. A Jelenések könyve hét gyülekezetéből a filadelfiai az egyetlen, amelyik pusztán dicséretet kap: kevés erőd van – talán gyenge, talán kicsi – mégis, minden nyomással szemben hűséges maradtál hozzám. És ez a legfontosabb!

Ez a legfontosabb – de Jézus tovább megy: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...*” Az adja a nyitott ajtót, „*akinél van a Dávid kulcsa, és amit kinyit, senki sem zárja be, és amit bezár, senki sem nyitja ki.*” Az szól, akinek hatalma van ajtókat kinyitni, és ajtókat bezárni. Az azonban nem derül ki egyértelműen, hogy mi is ez a nyitott ajtó. A Szentírás egészének fényében a nyitott ajtó új lehetőséget, szolgálatra, az evangélium hirdetésére való alkalmat jelent. Pál apostol írja: „*Efézusban pünkösdig maradok, mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt előttem, de az ellenfél is sok.*” (1Kor. 16.8-9) „*Imádkozzatok értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az Ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát...*” (Kol. 4.3, vö. 2Kor.2.12) Mindezek alapján a következőképpen értelmezhetjük Jézus szavait a filadelfiai gyülekezetnek: megdicsérlek titeket, mert hűségesek maradtatok hozzám a nehézségekben, a rátok terhelődő nyomások, nyomorúságok alatt, annak ellenére, hogy kevesen vagytok, és gyengék vagytok. De most új lehetőséget adok elétek arra, hogy

bizonyoságot tegyetek rólam mindazoknak, akik az ellenségeim. Nyitott ajtót adtam elétek, olyan lehetőséget, amit csak én tudok megnyitni, és senki nem zárhat be.

Kezdjük érezni, hogy mindez nem olyan könnyű a fiadelfiaiaknak. Városukban van a „*Sátán zsinagógája*”, feltehetően egy olyan közösség, akik a Jézus és az evangélium iránti ellenségeskedésük miatt kapják ezt a nevet az Úrtól. Kőkemény opozíció az evangélium hirdetésével szemben. Ugyanakkor ők kicsik, gyengék, és az sem kizárt, hogy az üldözés lángja bármikor újra fellobbanhat. Bizonyosan vannak a gyülekezetben olyanok, akik azt mondják, hogy kibírtuk a nehézségeket, most inkább erősödünk meg, szedjük össze magunkat, mielőtt újra az evangélium hirdetésére koncentrálnunk. Ennek nem most van az ideje, nem most van az alkalma, figyeljünk inkább magunkra. Ne vívjuk ki ellenségeink haragját azzal, hogy Jézust hirdetjük nekik, várjuk meg a kedvezőbb alkalmat. De Jézus nem így látja: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...*” Sőt, éppen azokhoz küldi őket, akik szembeállnak velük: „*Íme, neked adok némelyeket a Sátán zsinagógájából ... megteszem velük, hogy eljöjjenek és leboruljanak a te lábad előtt...*” Mindez pedig nem jelenti azt, hogy nem lesz nehézség az életükben: „*én is megtartalak téged a kísértés órájában.*” Megtartották a filadelfiaiak az Úr szavát? Igen. Akkor most hirdessék is, mondja Jézus.

II. Mit jelent a nyitott ajtó képe gyülekezetünknek?

Nyáron sokat gondolkodtam, imádkoztam gyülekezetünkkel kapcsolatban. Három nagy döntés ill. folyamat áll előttünk, amelyekről korábban már többször szó esett: a templomunk továbbépítésének a nagy feladata, egy harmadik lelkipásztor vagy gyülekezeti munkatárs szolgálatba állítása, és a vasárnapenkénti két istentisztelet bevezetése. Amikor a napi igében eljutottunk a mai szakaszhoz, azt értettem meg, hogy a nyitott ajtó képe összefoglalja azt, ahol a gyülekezetünk áll. Az ajtó lehetőség, alkalom az evangélium hirdetésére, a misszióra, amelyet ha megáld az Úr, további növekedést hoz. Csak ezért, az Isten Országa hirdetése miatt, Jézus közöttünk és általunk végzett missziója okán van szükségünk a templom továbbépítésére, harmadik munkatárs szolgálatba állítására, két istentisztelet bevezetésére. Semmi másért. Ezek önmagukban semmit sem érnek, ezek önmagukban semmi életet nem hoznak. A nyitott ajtó – így értettem meg az imádságos gondolkodásban – az alkalom, a lehetőség arra, hogy gyülekezetünk, a Szentlélek által megújulva, belépjen az evangélium hirdetésének, a misszióinak, az Isten Országa növekedésének egy újabb szakaszába. Ahogy korábban is beszéltünk erről: a presbitériummal azt ismertük fel és mondtuk ki, hogy „Isten újat cselekszik” közöttünk, és elkészítette az időt és az alkalmat arra, hogy előrelépjünk.

Egy ajtót nyitott meg Jézus előttünk: az evangélium még szélesebb körben történő meghirdetésének, a gyümölcstermésnek, a misszióinak az ajtaját. Ehhez a lelki-spirituális kapunyitáshoz tartozik a másik három szervezeti-infrastrukturális kérdés. De nem az utóbbiak ajtaján kell belépni. Nem a templomépítés ajtaján lépünk be – önmagáért. Nem léphetünk be – értelme se lenne – a két istentisztelet ajtaján önmagáért. És harmadik munkatárs sem önmagáért szükséges. Az ajtó, amit, hiszem, Jézus kinyitott, a lelki megújulás és misszió ajtaja. Jézus szolgálatának az ajtaja.

Belépve ezen az ajtón nem csak hűségesek leszünk hozzá azáltal, hogy nem tagadjuk meg, hanem odaadjuk magunkat arra, hogy megismerjék az ő nevét.

„*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...*” Ha ez így is van, nem elég ezzel egyetértenünk. Annak elismerése, hogy nyitva áll az ajtó nem azonos azzal, hogy mint gyülekezet egy szívvel és egy lélekkel be is lépünk ezen. A belépés nem azt jelenti, hogy egyetértünk a lehetőséggel, és drukkolunk néhány fanatikusnak, hogy lépjen be. A belépés munka. Mindannyiunk erőfeszítése. Ezért most arról szeretnék beszélni, hogy mit jelent a gyülekezetnek belépni ezen az ajtón, amit Jézus Krisztus nyitott ki.

III. Mit jelent ezen az ajtón belépniünk?

Ahhoz, hogy egy nyitott ajtón belépünk, először is érdemesnek kell tartanunk a belépést, majd ezáltal motiválva fel kell állnunk, el kell mennünk az ajtóig, majd belépve magunk mögött kell hagynunk valamit ahhoz, hogy megérkezzünk oda, ami az ajtó túloldalán van.

Az első kérdés, amivel szembe kell néznünk az, hogy érdekel-e bennünket annyira az ajtó túloldalán lévő valóság, hogy felkeljünk a karosszékből és elinduljunk felé. Mert ha közömbös számomra, ami ott vár, akkor nem fogok elindulni. Az is világos, hogy az evangélium meghirdetésének ajtaján nem fog belépni az, akinek nem ég a szíve Jézusért. Nem fog belépni a langyos, akinek minden úgy jó, ahogy van. Ez az ajtó hidegen hagyja azt, aki sem hideg, sem forró, aki nem gyűlöli a bűnt, és nem szereti olthatatlan szeretettel Jézust. Ezen az ajtón nem fog belépni az „az a neved, hogy élsz, közben halott vagy” gyülekezet sem. Ha Isten Igéje elért, megszólított, tisztogatott minket az elmúlt hetekben, akkor talán meghalljuk Jézus szavát ma, amelyben Jézus az ő ügyét, az ő szíve dobbanását helyezi elénk: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...*” Ha annak küszöbén vagyunk, hogy építkezzünk, tovább növekedjünk, hirdessük az evangéliumot, ezt ő hozta el. Ha vannak gyülekezetek, akik részben közöttünk is tanulni szeretnének az Úr szolgálatáról, az Úr adta ezt így. Ha egyre többen érdeklődnek az Alfa kurzus iránt más gyülekezetekből, és megnyílik a bizonyágtétel ajtaja, övé a dicsőség. Ha mindez lelkesít, mert látod, hogy nem magunkért történik, hanem Jézus Országának növekedéséért, akkor érted már: fel kell állni a karosszékből, és be kell lépni az ajtón. Nem maradhat közömbös a szíved.

Ha el is indulunk, nem könnyű a feladatunk. Pál apostol azt írta, hogy „*nagy és sokat ígérő kapu nyílt előttem, de az ellenfél is sok.*” Az ajtó megnyílt, de belépni nem könnyű és nem olcsó, amint a filadelfiaik esetében is láttuk ezt. Vannak akadályok, nehéz helyzetek, hitetlenkedők, ellenkezők, csúfolódók, és mindezek mögött a Gonosz munkája, aki semmiképpen sem akarja, hogy mi egy szívvel és egy lélekkel belépünk az ajtón. Most azonban figyeljünk még magunkra.

Természetes, ha vonakodást fedezünk fel magunkban, amikor minderről hallunk. A változás kettős értelemben is vonakodást hív elő bennünk: valamit magunk mögött hagyunk, azaz valamit elvesztünk. Ez gyakran nem könnyű. Ugyanakkor azt sem ismerjük pontosan, ami az ajtó túloldalán vár. A bizonytalanság aggodalommal tölt el. Hadd legyenek egy kicsit konkrétabb ezen a ponton. A három nagy strukturális kérdéssel

kapcsolatban a következő meglátásom van. A templomépítés az, amit a legtöbben érzelmileg könnyen támogatnak. Vannak persze, akik felteszik a kérdést, mit akarunk a gazdasági válságban egy kivéreztetett országban, honnan lesz erre pénzünk, de ezen túl a legtöbben lelkesek. A harmadik munkatárs, azt hiszem, kevesebb érzelmet szít. Nem is lelkesedünk nagyon erősen, nem is vonakodunk. De amikor arra terelődik a szó, hogy egy napon (és csak az Úr tudja mikor – bár felmérés hamarosan készülni fog) két istentisztelet lesz, a legtöbben érzelmileg megfagynak. Különösen a gyerekmunkások és a zenészek... és ez érthető. Itt éljük meg a legnagyobb változást: már látni sem fogjuk egymást vasárnaponként? Akarom-e, hogy többen legyünk? (De: Szeretnéd-e, hogy mások is megtérjenek?) Amíg a templomépítést támogatjuk, a két istentiszteletet sokkal nehezebb lélekkel vesszük, hiszen ez a látszólagosan sokkal kisebb léptékű döntés nagyobb változást hoz a mindennapi gyülekezeti életünkben. Jó az érzéseinket számba venni, tudatosítani, megérteni – és utána újra meggondolni, hogy mire nyitott kaput az Úr. Igen, bizonyos dolgokat magunk mögött hagyunk, elveszítünk – amint 5 éve is ez történt azzal, hogy a templomba költözünk és növekedtünk; igen, nem tudjuk elképzelni, hogyan lesz több gyermekistentiszteleti csoport, hogyan fogjuk megoldani a zenei szolgálatot, milyen lesz, ha nem futunk olyan egyértelműen össze a barátainkkal az istentiszteleten, hogyan élhetjük meg a családiasságot, stb. De miért vállaljuk mindezeket? Azért, hogy belépünk az evangélium hirdetésének az ajtaján, amit Jézus nyitott számunkra. Jézusért ég a szívünk – vagy magunkért? Önzőek vagyunk, vagy az Urat szolgáljuk?

Van egy mélyebb vonakodás és aggodalom is bennünk, amivel magam is birkózom. Számosan vannak közöttünk, akik küszködnek az életükben: küszködnek a házasságukban, küszködnek a hitéletükben, küszködnek a múltjuk feldolgozásával, gyógyulásukkal. Vannak olyanok is, akik elakadtak, beragadtak ebbe, míg mások szépen haladnak, tisztulnak, gyógyulgatnak. A legtöbben tudjátok miről beszélek, mert vagy küszködtök, vagy másokat hordoztok imában, szeretetben, bátorításban – és dicsőség az Úrnak azért, ami történik közöttünk! – a legtöbbször láthatatlanul. De mondhatjuk-e ebben a helyzetben, amikor gyülekezetünk derékhada a fentiekkel együtt gyermekeket nevel, sokat dolgozik, hitelek nyög, hogy most van az ideje a misszióknak, a növekedésnek? Gyengék vagyunk, nem kellene-e várni? Nem fogjuk-e őket az ajtón történő belépéssel magunk mögött hagyni? Hogyan lehet még több terhet rájuk helyezni? A kérdések valóságosak, amint Filadelfiában is, és bennem is ott vannak. De mintha Jézus azt mondaná, ha ő kinyitott egy ajtót, az nyitva van, és senki nem zárhatja be. Nem mi nyitjuk az ajtót. És tudjátok, az is igaz, hogy ha csak a küszködéseinket látnánk, sohasem gondolnánk, hogy itt az idő. Egy idő után már csak nyalogatnánk sebeinket, miközben mások az Úr ismerete nélkül vesznének el... És ezzel együtt ahogy, mint Isten családja, belépünk az ajtón, fontos, hogy tovább hordozzuk egymást, hordozzuk az erőtleneket, a szükségben lévőket, a küszködőket.

Mit jelent tehát nekünk, a mai napon, a templomépítés 5 évfordulóján belépni az ajtón, amit Jézus nyitott meg? Először egy a szívedben megfogadó és kimondott nagy és hálás „igen”. „Uram, a te akaratod akarom én is – tedd ezt meg velem. Uram, ha ára is van, ha aggodalmaim is vannak, téged akarunk követni. Bocsásd meg minden önzésünket, és add meg, hogy egy szívvel egy lélekkel belépünk a kapunk.” Kérlek benneteket, hordozzátok mindezt imádságban. Imádkozzatok, hogy egyre szélesebbre

nyíljon az ajtó. Kérjétek bölcsességet, alázatot, világosságot a presbitériumnak mindezekben a kérdésekben: hogy felismerjük az Úr időzítését. Ne feledjétek, amikor a három strukturális kérdéstről lesz szó, az evangélium meghirdetéséről van szó, amire lehívott minket Jézus. Imádkozzatok a Lélek kiáradásért, megújulásért az egyházban, ébredésért az országban. És ezzel együtt fel fog buzdulni a szívünk áldozatra. Időben, energiában, pénzben... Imádságos lélekkel, áldozatos munkával léphetünk be ezen az ajtón. Így legyen! Ámen!